

HỒI THỨ MỘT TRĂM TÁM MƯƠI BA LÂM BÌNH CHI ĐẠI CHIẾN MỘC CAO PHONG

Bốn tên mới nhập môn sau này vào làm đệ tử phái Thanh Thành là Hầu Nhân Anh, Hồng Nhân Hùng, Vu Nhân Hào và La Nhân Kiệt vì thế mà người ta kêu bọn chúng là "Anh Hùng Hào Kiệt Thanh Thành tứ tú".

Trong bọn bốn tên này thì La Nhân Kiệt đã bị Lệnh Hồ Xung hạ sát ở Túy Tiên lâu trong thành Tương Nam.

Hầu Nhân Anh và Hồng Nhân Hùng vẫn hầu cận bên mình Dư Thượng Hải.

Lâm Bình Chi chỉ thấy Vu Nhân Hào không dám trả lời lại cười lạt nói tiếp:

- Lệnh Hồ huynh đây bảo các người là Cửu Hùng Dĩ trư Thanh Thành tứ thú. Đại sư ca ta mới coi người như loài dã thú là còn tử tế đấy. Theo ý ta thì ... hà hà.. e rằng các người chưa bằng được giống cầm thú.

Vu Nhân Hào nét mặt giận xám xanh mà không dám nói gì. Tay hắn vẫn nắm đốc kiếm mà chưa rút ra khỏi vỏ.

Giữa lúc ấy bỗng nghe mé đông có tiếng vó ngựa dồn dập. Hai người kỵ mã đang lao rất mau đi tới. Khi đến trước mặt quán cỏ thì dừng lại.

Mọi người ngoảnh đầu nhìn ra bất giác la lên một tiếng:

- Ô kìa!

Người cưỡi ngựa đi trước là một lão già lưng còng người béo chùn béo chụt mà thấp lùn thùn. Lão là Tái Bắc minh đà Mộc Cao Phong. Còn người cưỡi ngựa đi sau chính là Nhạc Linh San.

Lệnh Hồ Xung vừa ngó thấy Nhạc Linh San trở lại ngực chàng nóng bừng lên và trong bụng rất lấy làm mừng.

Khi chàng nhìn kỹ lại thì thấy Nhạc Linh San hai tay bị trói quặt về sau lưng. Dây cương con ngựa nàng cưỡi cũng do Mộc Cao Phong nắm giữ. Chàng biết ngay nàng bị lão bắt và bức bách phải đi theo lão.

Lệnh Hồ Xung trước tình trạng này không thể nhịn được đã toan nổi nóng sau chàng lại tự nhủ:

- Hiện tượng phu nàng cũng có mặt ở đây, ta là người ngoài không nên xuất đầu lộ diện. Trường hợp mà gã không hỏi gì đến ta sẽ tìm cách cứu thoát nàng cũng chưa muộn.

Lâm Bình Chi vừa ngó thấy Mộc Cao Phong gã tưởng chừng một bửu bối từ trên trời rơi xuống. Gã mừng rỡ như mở cờ trong bụng nhủ thầm:

- Thằng cha còng lưng này cũng dính vào vụ sát hại song thân ta. Ta chưa kịp tìm đến hắn không ngờ hắn tự dẫn xác tới tìm ta. Thế mới biết ông trời có mắt.

Mộc Cao Phong không nhận ra Lâm Bình Chi. Ngày trước lão đã gặp gã ở nhà Lưu Chính Phong trên núi Hành Sơn nhưng bữa đó Lâm Bình Chi cải trang làm người

lưng còng. Mặt gã lại dán cao chi chít. Còn bây giờ gã là chàng thiếu niên anh tuấn, coi chẳng khác cây ngọc rung rinh trước gió. Gã không còn một nét nào giống bữa trước thì lão nhận ra thế nào được?

Mộc Cao Phong xoay chuyển ý nghĩ rất mau trong đầu óc rồi quay lại bảo Nhạc Linh San:

- Thật là một dịp may hiếm có được gặp bạn hữu đồng đảo thế này. Kể ra chúng ta nên ở lại cùng các vị uống một chung trà nói mấy câu chuyện hàn huyên. Nhưng vì gia gia người có việc cần kíp vậy chúng ta phải đi ngay.

Nguyên lão thấy bọn người phái Thanh Thành và phái Hằng Sơn ở đây tất đông thì không khỏi chột dạ. Lão chỉ sợ bọn này can thiệp để cứu thoát Nhạc Linh San nên đánh bài tẩu mã sớm đi là hơn.

Lão nghĩ vậy liền hô lên một tiếng rồi giục ngựa ra đi.

Bỗng Nhạc Linh San bật tiếng la hoảng:

- Trời ơi!

Rồi từ trên ngựa té xuống.

Nguyên Nhạc Linh San bị trọng thương hôm trước rồi một mình định trở về Tung Sơn để gặp song thân. Nhưng nàng vừa đi được một lúc bỗng gặp Mộc Cao Phong. Lão gù này bụng dạ hẹp hòi. Ngày trước lão cùng Nhạc Bất Quần đấu nội công rồi bị thất bại để vợ chồng Lâm Chấn Nam được cứu thoát, lão lấy làm nhục nhã vô cùng nên lòng chẳng lúc nào quên. Sao lão được tin Lâm Bình Chi con trai Lâm Chấn Nam xin vào làm môn hạ Hoa Sơn. Mới đây gã lại lấy con gái Nhạc Bất Quần làm vợ. Lão cho rằng pho Tịch tà kiếm phổ đã được Lâm Bình Chi đem lên núi Hoa Sơn nên lòng càng tức giận mà chưa có cách nào đoạt lấy.

Mộc Cao Phong cũng biết tin việc Ngũ nhạc kiếm phái hợp thành Ngũ nhạc phái nhưng lão bị bọn người Ngũ nhạc kiếm phái khinh thường mà Tả Lãnh Thiên cũng không đưa thiệp mời.

Bao nhiêu mối hận chứa chất trong lòng Mộc Cao Phong đến mai phục ở gần núi Tung Sơn để chờ Ngũ nhạc phái xuống núi. Lão định bụng:

- Nếu chúng đi từng đoàn từng đội và có sư trưởng đồng hành thì ta không thể lộ diện được. Ta chỉ nhằm bắt lấy mấy tên đi một mình để rửa hận cho với nỗi căm tức.

Nhưng lão chờ mãi thấy quần hùng lục tục hạ sơn mà bọn nào cũng đi hàng mấy chục hay mấy trăm người nên không dám hạ thủ.

Bữa nay Nhạc Linh San gặp vận xui một mình nàng cưỡi ngựa trở về Tung Sơn liền gặp lão ra đứng chặn đường.

Kể về võ công thì Nhạc Linh San hiện nay cũng chẳng kém Mộc Cao Phong mấy nổi. Ngặt vì nàng bị thương ở vai lại bị đối phương tập kích đột ngột. Lão chiếm tiên cơ rồi bắt được nàng. Nhạc Linh San đưa lời hăm dọa, tự xưng mình là con gái Nhạc Bất Quần tưởng lão phải e dè. Không ngờ lão biết tin này thì vui mừng như bắt được của. Mộc Cao Phong quyết định chủ ý bắt Nhạc Linh San đem dáu một nơi kín đáo rồi bắn tin đến Nhạc Bất Quần bắt phải đưa Tịch tà kiếm phổ để đổi lấy người về.

Mộc Cao Phong đi đường rất gấp không ngờ đến trước quán cỏ lại chạm trán người phái Thanh Thành cùng phái Hằng Sơn.

Nhạc Linh San xoay chuyển ý nghĩ rất mau, nàng tự nhủ:

- Nếu không nhân cơ hội này thoát nạn để hấn đưa đi thì còn bao giờ có người đến cứu nữa?

Nghĩ vậy nàng chẳng kể gì đến vết thương trên vai cứ nghiêng mình đi cho người từ trên lưng ngựa té xuống.

Mộc Cao Phong nổi hung lên tiếng thóa mạ:

- Con bà nó.

Lão tung mình xuống ngựa cúi lom khom nắm lấy lưng Nhạc Linh San.

Lệnh Hồ Xung bụng bảo dạ:

- Nhất định Lâm Bình Chi chẳng thể dương mắt lên mà nhìn để mặc người ta làm nhục vợ mình. Tất gã phải ra tay giải cứu.

Ngờ đâu Lâm Bình Chi lấy trong tay áo bên trái ra một chiếc quạt mở ra nhẹ nhàng đưa lên phe phẩy.

Lúc này trời mới sang tháng ba, phương bắc hầy còn tuyết đọng chưa tan đã nóng bức gì mà phải quạt?

Lâm Bình Chi làm bộ tịch như vậy hiển nhiên để tỏ ra mình là người ung dung nhàn hạ.

Mộc Cao Phong nắm lấy sau lưng Nhạc Linh San nhấc bổng nàng lên nói:

- Coi chừng không lại té xuống!

Lão đưa cánh tay lên cao đặt Nhạc Linh San vào yên ngựa rồi lão cũng nhảy lên lưng ngựa của mình.

Mộc Cao Phong toan giục ngựa ra đi bỗng nghe Lâm Bình Chi cất tiếng nói:

- Lão Mộc kia! ở đây có người bảo lão võ công tầm thường lắm vậy lão tính sao?

Mộc Cao Phong ngẩn mặt ra. Lão thấy Lâm Bình Chi ngồi riêng một bàn tựa hồ không phải người cùng bọn phái Thanh Thành mà cũng không phải cùng phe với phái Hằng Sơn. Trong lúc nhất thời lão không hiểu lai lịch gã liền cất tiếng hỏi:

- Người là ai?

Lâm Bình Chi mỉm cười đáp:

- Lão hỏi ta làm chi? Người bảo lão võ công tầm thường không phải là ta.

Mộc Cao Phong hỏi:

- Ai đã bảo thế?

Lâm Bình Chi gõ cây quạt xuống bàn đánh cạch một tiếng rồi trở vào Dư Thượng Hải đáp:

- Chính Dư quán chủ phái Thanh Thành đây đã bảo vậy. Y mới được coi bí quyết về một môn võ công mà lại chính là một môn kiếm pháp cao nhất thiên hạ. Kiếm pháp đo đường như kêu bằng Tịch tà kiếm pháp.

Mộc Cao Phong vừa nghe tới bốn chữ Tịch tà kiếm pháp lập tức lão phấn khởi tinh thần, nhếch mắt ngó qua Dư Thượng Hải thì thấy hắn trong tay cầm chung trà đang ngồi ngẩn ngơ xuất thần dường như lời nói của Lâm Bình Chi vừa rồi hắn cũng không nghe rõ. Mộc Cao Phong không đoán ra được lời nói của Lâm Bình Chi là thật hay là giả nhưng lão rất quan tâm đến Tịch tà kiếm pháp lạc lõng nơi đâu. Lão đã nghe thấy người nói đến thì chẳng tài nào chịu bỏ qua liền cất tiếng hỏi Dư Thượng Hải:

- Lão kùn họ Dư kia! Mộc mỗ kính mừng lão đã được coi thấy Tịch tà kiếm pháp. Nhưng không hiểu có thực vậy chăng?

Dư Thượng Hải đáp:

- Đúng đó! Tại hạ quả đã được coi từng chiêu từng thức từ đầu đến cuối môn kiếm pháp này.

Mộc Cao Phong vừa kinh ngạc vừa mừng thâm từ trên lưng ngựa nhảy xuống. Lão tiến vào bên bàn Dư Thượng Hải ngồi hỏi:

- Nghe nói pho kiếm phổ này Nhạc Bất Quần ở phái Hoa Sơn đã lấy được mà sao lão Dư còn thấy nó?

Dư Thượng Hải đáp:

- Dư mỗ không được thấy kiếm phổ mà chỉ được coi người sử môn kiếm pháp này.

Mộc Cao Phong nói:

- ủa té ra là thế! Tịch tà kiếm pháp có thứ chân có thứ giả. Tỷ như mấy người hậu bối Phước Oai tiêu cục ở Phúc Châu đã học được là giả đó chứ có phải Tịch tà kiếm pháp con mẹ gì đâu? Kiếm pháp chúng sử khiến cho người ta phải cười đến tởm quai hàm. Kiếm pháp mà lão Dư được coi chắc là của thật phải không?

Dư Thượng Hải đáp:

- Tại hạ không biết thế nào là chân hay giả. Người sử kiếm pháp đó chính là hậu bối của Phước Oai tiêu cục tại thành Phúc Châu.

Mộc Cao Phong cười ha hả nói:

- Lão đã làm đến tôn chủ một phái chẳng lẽ còn không phân biệt được môn kiếm pháp nào là chân là giả? Lâm Chấn Nam ở Phước Oai tiêu cục có phải chết về tay lão Dư không?

Dư Thượng Hải đáp:

- Thực tình Dư mỗ không biết Tịch tà kiếm pháp nào là chân hay giả. Mộc đại hiệp là tay kiến thức cao minh chắc phân biệt được thực giả.

Mộc Cao Phong đã biết lão đạo lùn này võ công cùng kiến thức đều vào hạng nhân tài bậc nhất trong võ lâm. Nay bỗng hắn nói câu này thì tất là có thâm ý gì khác.

Lão nghĩ vậy rồi bật lên mấy tiếng cười khó khăn đảo mắt nhìn bốn phía thì chỉ thấy ai cũng dương mắt nhìn lão và nét mặt người cũng ly kỳ cổ quái tựa hồ như cảm thấy lời nói của lão sai trật.

Lão liền nói:

- Nếu Mộc mỗ được coi thì hay giờ cũng ra ngay.

Dư Thượng Hải nói:

- Mộc đại hiệp muốn coi cũng chẳng khó gì. Người sử kiếm pháp đó hiện nay ngồi ngay trước mắt.

Mộc Cao Phong không khỏi run lên. Lão lại đảo mắt nhìn ngó mọi người khi mục quang đưa tới Lâm Bình Chi thì thấy gã thản nhiên như không liên hỏi:

- Có phải người sử Tịch tà kiếm pháp là vị thiếu niên này không?

Dư Thượng Hải trầm trồ khen ngợi:

- Đáng phục! Thật là đáng phục! Nhãn quang của Mộc đại hiệp quả có chỗ độc đáo vừa ngó tới đã nhận ra ngay.

Mộc Cao Phong ngấm nghĩa Lâm Bình Chi từ trên xuống dưới lại từ dưới lên trên. Lão thấy cách phục sức của gã cực kỳ xa hoa ra tuồng một vị công tử con nhà hào quý gia tài bách vạn thì nghĩ thầm trong bụng:

- Lão lùn họ Dư nói vậy tất là có âm mưu ngụy kế gì muốn đối phó với ta. Người đời thường nói: Hảo hán không chịu hứng cái thua trước mắt. Vậy ta chẳng dây dưa với lão làm chi lên đường sớm đi là hơn. Chỉ cần sao giữ được vị cô nương họ Nhạc kia chẳng lo gì Nhạc Bất Quần không đưa kiếm phổ đến để chuộc người.

Lão liền cười ha hả nói:

- Lão Dư kia! Đã lâu ngày không được gặp nhau mà còn thích nói đùa. Mộc mỗ có việc gấp phải đi ngay. Dù Tịch tà kiếm pháp hay Tịch ma kiếm pháp thì Mộc mỗ cũng chẳng để lòng.

Mộc Cao Phong vừa dứt lời lão đã bằng mình vọt ra nhảy lên lưng ngựa.

Mộc Cao Phong gù lưng, thân hình tròn ủng như trái banh thịt thế mà lão nhảy lên lưng ngựa rất lanh lẹ.

Giữa lúc ấy mọi người bỗng hoa mắt lên, tựa hồ thấy Lâm Bình Chi nhảy vọt ra ngoài đứng chắn trước ngựa Mộc Cao Phong. Nhưng thoáng cái đã thấy gã ngồi cạnh bàn trong quán cầm quạt phe phẩy dường như chưa rời khỏi chỗ ngồi. Thân pháp gã thật là quỷ khóc thần sầu. Chính người trông thấy cũng khó tin ở mắt mình.

Mọi người còn đang ngơ ngác bỗng nghe Mộc Cao Phong quát lên một tiếng giục ngựa lao về phía trước.

Lệnh Hồ Xung, Doanh Doanh và Dư Thượng Hải là những tay cao thủ hơn đời, mục quang xuất chúng còn trông rõ Lâm Bình Chi điểm lẹ vào con ngựa của Mộc Cao Phong hai cái. Nhất định gã đã hạ thủ rồi.

Quả nhiên con ngựa vừa tung vó đi hai bước thì bất thành linh đăm quáng vào cây cột quán cỏ.

Phát đụng này rất mạnh làm cho nửa quán lập tức ụp xuống.

Dư Thượng Hải nhanh chân nhảy vọt ra ngoài.

Lệnh Hồ Xung và Lâm Bình Chi đều bị cỏ danh cùng vắn rác trút đầy xuống người.

Nghi Lâm đưa tay phủi cỏ rác cùng bụi bặm trên người Lệnh Hồ Xung.

Lâm Bình Chi vẫn giữ thái độ ung dung, thủng thẳng gấp cây quạt lại phủi cỏ rác trên vai. Gã giương mắt lên nhìn Mộc Cao Phong thấy lão khẽ nghiêng người từ trên ngựa nhảy xuống, buông dây cương ra.

Con ngựa đi được mấy bước lại đâm sầm vào gốc cây lớn. Nó thét lên một tiếng khùng khiếp rồi ngã lăn ra, đầu nó nhuộm đầy máu tươi.

Hành động của con ngựa quái dị như vậy là vì cặp mắt nó đui rồi. Quả nhiên Lâm Bình Chi đã đâm mù mắt ngựa bằng thủ pháp cực kỳ thần tốc.

Lâm Bình Chi đưa mắt nhìn Mộc Cao Phong lên tiếng:

- Người mù cưỡi con ngựa đui để nó đâm bổ nháo bổ nhào như vậy thật là nguy hiểm vô cùng.

Mộc Cao Phong cười ha hả nói:

- Thằng lỏi nông công kia! Lão lùn họ Dư bảo người biết sử Tịch tà kiếm pháp vậy người thử trở tài cho lão gia coi.

Dĩ nhiên Mộc Cao Phong cũng biết con ngựa của mình bị Lâm Bình Chi đâm đui mắt. Thế mà lão không nổi hung, vẫn bình tĩnh tươi cười thì thật là con người đã dày công phu hàm dưỡng.

Lâm Bình Chi hững hờ đáp:

- Dư quán chủ nói đúng đó! Lão đã muốn coi Tịch tà kiếm pháp của ta thì rồi sẽ được thỏa mãn. Vì lão thêm môn Tịch tà kiếm pháp của nhà ta mà đem tâm gia hại song thân ta. Thế thì tội ác của lão cũng tương đương với tội ác của Dư Thượng Hải, không ai hơn ai kém.

Mộc Cao Phong không ngờ anh chàng công tử con nhà phú gia ngồi trước mặt lại chính là con trai Lâm Chấn Nam. Bây giờ lão đã biết lai lịch gã thì trong lòng không khỏi kinh hãi, miêng lẩm bầm:

- Thằng lỏi họ Lâm đã ngang nhiên khiêu chiến với ta như vậy để rửa mối huyết cừu thì bữa nay tất gã ý mình thế mạnh mà không e sợ chi hết. Huống chi Ngũ nhạc kiếm pháp nay đã hợp nhất thì bọn ni cô phái Hằng Sơn nhất định về phe với gã.

Lão nghĩ tới đây chợt động tâm, liền xoay tay lại toan nắm lấy Nhạc Linh San. Lão tự nhủ:

- Địch nhiều mà ta ít, nếu chiến đấu đường hoàng thì e rằng khó bề thủ thắng. Con nhỏ kia đã là vợ gã ta mà uy hiếp được thì tất gã phải hàng phục.

Giữa lúc ấy sau lưng lão có luồng kinh phong xô nhẹ tới, tiếp theo là một chiêu kiếm chém lại. Mộc Cao Phong nghiêng mình tránh khỏi, đồng thời tiện tay gạt thanh

kiếm sang một bên. Lão quay đầu nhìn lại thì chiêu kiếm này do Nhạc Linh San phóng ra.

Nguyên Nhạc Linh San đã được Doanh Doanh cắt đứt giây trời trên tay và giải khai những huyết đạo bị phong tỏa trong người nàng.

Chiêu kiếm của Nhạc Linh San bị Mộc Cao Phong hất mạnh ra làm rung động đến vết thương khiến nàng đau nhói lên. Hơn nữa những huyết đạo trong người bị phong tỏa đã lâu bây giờ mới được giải khai, chân tay hãy còn tê chôn. Tuy nàng cảm hận Mộc Cao Phong không biết đến thế nào mà nói nhưng nàng phải nhẫn nại không công kích nữa vì nàng tự biết sức mình lúc này không địch lại đối phương.

Lâm Bình Chi cười lạt hỏi:

- Lão uống là một nhân vật danh lâu năm trong võ lâm. Ta không ngờ lão lại quá đê hèn vô liêm sỉ đến mức độ uy hiếp cả người phụ nữ nhỏ tuổi vào hàng hậu bối. Lão còn muốn sống thêm ít ngày thì dập đầu bình bình xuống đất lạy ta ba lạy miệng hô ba câu: "Gia gia, gia gia" Như vậy ta để lão sống thêm một năm rồi mới tìm đến hạ thủ vậy lão tính sao?

Ngày trước tại nhà Lưu Chính Phong trên núi Hành Sơn Lâm Bình Chi giả làm người gù bị Mộc Cao Phong uy hiếp, gã phải dập đầu lạy lão ba lạy và hô ba tiếng "gia gia".

Khi ấy trong mình nặng mỗi huyết cừu Lâm Bình Chi nhất cử nhất động đều phải lấy nhẫn nhục làm đầu. Tuy hôm ấy gã đã thay đổi hình dạng chẳng một ai hay nhưng gã coi đó là điều sỉ nhục vô cùng, suốt đời gã chẳng lúc nào quên. Hiện nay gã đã luyện thành tuyệt nghệ dĩ nhiên gã muốn đem cả thù lớn oán nhỏ ra mà thanh toán cho hả lòng căm giận bấy lâu.

Mộc Cao Phong nghe Lâm Bình Chi hỏi vậy vẫn không nổi nóng cười ha hả đáp:

- Mộc gia sống ở đời đã từng này tuổi đầu chạm trán không biết bao nhiêu là kẻ cuồng vọng. Nhưng hạng tiểu tử mà dám lên mặt ngang tàng như ngươi thì nay mới thấy là một. Dù ngươi có dập đầu lạy ta ba lạy, hô to ba tiếng "gia gia" ta cũng quyết không tha cái mạng nhỏ xú của ngươi đâu.

Lão không biết đến người gù ngày trước đã dập đầu lạy mình và kêu bằng gia gia lại là Lâm Bình Chi.

Mộc Cao Phong nói rồi từ từ rút kiếm ra.

Bỗng lão quay lại bảo Dư Thượng Hải:

- Nay lão họ Dư! Bọn lão đều là đạo nhân hãy đối phó với bọn ni cô kia. Hai bên cùng là những người xuất gia hãy choảng nhau đi còn thằng nhỏ này thì để mặc ta.

Mộc Cao Phong sợ bọn quân ni phái Hằng Sơn liên thủ hợp lực với Lâm Bình Chi đánh lão thì khó bề thủ thắng. Lão liền nghĩ ngay đến Dư Thượng Hải cũng là kẻ thù của Lâm Bình Chi. Nếu bọn lão cầm chân bọn Hằng Sơn thì chỉ còn một mình Lâm Bình Chi lão sẽ dễ bề hạ thủ.

Dư Thượng Hải thấy Mộc Cao Phong muốn đẩy mình ra đánh với bọn Hằng Sơn liền đáp:

- Liệt vị phái Hằng Sơn đã nói ai đánh nhau thì mặc ai, họ không dúng tay vào giúp bên nào cả. Vị cô nương vừa cứu thoát Nhạc tiểu thư đây không phải là đệ tử phái Hằng Sơn.

Thực ra đêm trước ở Phong thiên đài Nghi Thanh, Nghi Hòa có tuyên bố không viện trợ bên nào là trở vào Lâm Bình Chi cùng phái Thanh Thành chứ không liên can đến Mộc Cao Phong. Bây giờ Dư Thượng Hải cố ý kéo cả lão vào để lão yên tâm đối phó với đại địch.

Mộc Cao Phong được lời Dư Thượng Hải liên cả mừng nói:

- Nếu vậy càng hay. Mộc đà tử này năm trước đã có cơ duyên hội diện vài lần với mấy vị sư thái phái Hằng Sơn cốt cách của Định Dật sư thái càng khiến cho Mộc mỡ đem lòng kính ngưỡng. Câu chuyện bữa nay là tự thăng lỗi kia sinh sự với Mộc mỡ chứ không phải Mộc mỡ kiếm chuyện với gã. Xin liệt vị bằng hữu phái Hằng Sơn đứng ngoài làm chứng để sau này Mộc mỡ khỏi mang tiếng là kẻ ỷ lớn hiếp nhỏ với bạn hữu võ lâm.

Lão nói đoạn từ từ rút trường kiếm ra.

Thanh kiếm của Mộc Cao Phong hình thù quái dị. Lưỡi kiếm hình thành đường cánh cung. Người lão đã gù thanh kiếm cũng gù luôn. Đúng là đà nhân đà kiếm. Lâm Bình Chi tay mặt cầm quạt chỉ trở, tay trái vén áo ra khỏi quán cổ đi thẳng về phía Mộc Cao Phong.

Gã đi tới đâu người ta lại ngửi thấy mùi thơm tho ngào ngạt tới đó.

Bỗng nghe hai tiếng sột sột vang lên.

Vu Nhân Hào và Phương Nhân Trí hai tên đệ tử phái Thanh Thành đột nhiên mặt tái mét. Máu tươi ở trước ngực vọt lên như suối chúng ngã lăn xuống đất.

Mọi người thấy vậy không khỏi kinh hãi bật lên tiếng la hoảng.

Rõ ràng Lâm Bình Chi ra tay đối phó với Mộc Cao Phong chẳng hiểu tại sao gã lại rút kiếm đâm chết hai tên đệ tử phái Thanh Thành.

Lâm Bình Chi rút kiếm giết người xong lại lập tức tra kiếm vào vỏ. Trong mấy tay cao thủ tuyệt đỉnh như bọn Lệnh Hồ Xung còn ngoài ra mọi người nhìn thấy kiếm quang lấp lánh không ai trông rõ Lâm Bình Chi rút kiếm ra hồi nào chứ đừng nói đến chuyện gã vung kiếm sát nhân nữa.

Vạn lý độc hành Điền Bá Quang nổi danh với đời về môn khoái đao, sở dĩ hấn tung hoành trên chốn giang hồ và khiến cho bao nhiêu tay cao thủ hắc đạo và bạch đạo phải bỏ vía là nhờ ở đao pháp cực kỳ mau lẹ. Bây giờ hấn ngưng thần chú ý nhìn Lâm Bình

Chi thấy trong chớp mắt gã phóng kiếm ra rồi thu về huy động một cách ung dung mà thần tốc phi thường hấn tự biết mình không thể bì kịp. Tuyệt hơn nữa là cặp mắt Lâm Bình Chi thủy chung vẫn giương lên nhìn chăm chú vào mặt Mộc Cao Phong. Thế mà gã chỉ rung trường kiếm một cái đã thanh toán xong hai tên Vu Nhân Hào và Phương Nhân Trí khiến hấn càng ngấm ngấm bội phục cùng sợ hãi.

Mộc Cao Phong từ từ cúi thấp người xuống. Xương sống lưng lão đã gù nên lúc lão cúi xuống chỉ còn cách mặt đất không đầy hai thước.

Lâm Bình Chi mỉm cười tiến gần về phía Mộc Cao Phong.

Đột nhiên lão gầm lên một tiếng như sói gào. Người lão nhảy xổ về phía trước. Thanh đà kiếm vạch thành đường cánh cung nhằm móc vào nách Lâm Bình Chi.

Lâm Bình Chi đưa quạt qua tay trái, tay phải lại rút trường kiếm ra đâm vào trước ngực Mộc Cao Phong.

Gã ra chiêu sau mà tới trước, chiêu thức đã mau lẹ lại chuẩn đích.

Mộc Cao Phong gầm lên một tiếng thật to rồi băng mình lùi ra.

Vạt áo trước ngực lão bị rách một vệt dài để hở cả đám lông đen sì ở trước ngực.

Giả tử chiêu kiếm của Lâm Bình Chi chỉ đưa thêm về phía trước chừng hai tấc nữa là Mộc Cao Phong phải thủng ngực lòi gan.

Mọi người đứng ngoài coi la lên một tiếng:

- Trời ơi!

Chẳng ai là không kinh hãi.

Mộc Cao Phong vừa thoát chết, nhưng lão vốn là người hung hãn quạt cường, lão chẳng úy kỵ chút nào gầm lên như dữ thú cả người lẫn kiếm nhảy xổ về phía trước.

Lâm Bình Chi thấy chiêu kiếm vừa rồi không đủ thương được địch nhân rất lấy làm kinh ngạc, miệng lẩm bẩm:

- Thằng cha này nổi tiếng võ lâm lâu năm quả nhiên không phải tầm thường.

Gã lại phóng kiếm veo véo đâm tới hai chiêu liền.

Bỗng nghe hai tiếng choang choảng vang lên. Hai chiêu kiếm của Lâm Bình Chi đều bị thanh đà kiếm của Mộc Cao Phong hắt ra.

Lâm Bình Chi buông tiếng cười lạt rồi tấn công ráo riết. Kiếm chiêu mỗi lúc một mau lẹ hơn.

Mộc Cao Phong khi chồm lên khi phục xuống đón đỡ. Lão múa tít thanh đà kiếm thành một làn kiếm quang bao phủ quanh mình. Thanh trường kiếm của Lâm Bình Chi đâm vào có lúc đụng phải đà kiếm của đối phương gã cảm thấy cánh tay tê chồn. Hiển nhiên nội lực của đối phương còn thâm hậu hơn nhiều.

Lâm Bình Chi không dám coi thường vì nếu gã ra chiêu không thận trọng thì thanh trường kiếm của gã có thể bị hắt bay đi. Gã phải nhìn chuẩn đích những chỗ sơ hở mới phóng kiếm lẹ vào phản kích.

Mộc Cao Phong đã vận động thanh đà kiếm cho thành bức màn kiếm quang dày đặc, tuyệt không có chỗ nào sơ hở đến gió mưa cũng khó lọt vào thì kiếm pháp của Lâm Bình Chi tuy rất cao cường nhưng trong thời gian ngắn gã chẳng thể nào hạ được đối phương.

Dù sao Lâm Bình Chi vẫn ở vào thế thượng phong, không thể thất bại được. Mặt khác gã cũng chẳng có cách nào đủ thương đối phương mau chóng được.

Mộc Cao Phong chẳng có lúc nào rảnh để phản kích. Tình trạng này ai cũng nhìn rõ. Nếu lão có ý phản công thì làn kiếm quang bại lộ ra chỗ sơ hở để Lâm Bình Chi thừa cơ phóng kiếm đánh lẹ vào là lão không chống đỡ được.

Cách vận kiếm của Mộc Cao Phong lại rất hao tổn nhiều nội lực. Chiêu số nào cũng phải dùng hết sức để chiêu trước có thể liên với chiêu sau như nước chảy không dứt. Nhưng bất luận một tay cao thủ nội lực thâm hậu đến đâu cũng chẳng thể kéo dài tình trạng này mà vĩnh viễn không bị kiệt quệ.